

גמ"ר 10621/02/18 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד וגנר בן ציון

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

גמ"ר 10621-02-18 פרקליטות מחוז תל

אביב פלילי נ' בן ציון

לפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: המאשימה

פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

ע"י ב"כ עו"ד ליאה קוק

נגד

וגנר בן ציון

הנאשם

ע"י בא כוחו עו"ד אילון אורון

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, במיוחד לו בכתב האישום בעבירה של גרם מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.

מעובדות כתב האישום עולה כי:

1. בתאריך 19.12.17 בשעה 09:30 או בסמוך לכך, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי, עירוני מסוג וולוו, מ"ר 73-404-52 בקו 76 השייך לחברת קווים (להלן: "**האוטובוס**").

הנאשם נהג ממערב למזרח, ברחוב העצמאות, בכוון צומת הרחובות העצמאות ויוסף חיים באור יהודה, כאשר במרכז הצומת, מעגל תנועה (להלן: "**הכיכר**").

2. הדרך בה נהג הנאשם הינה כביש דו סטרי, בעל שני נתיבי נסיעה, לכל כיוון בסמוך לפני הכיכר משתלבים שני הנתיבים לנתיב אחד.

3. לאחר הכיכר, בסמוך לרחוב העצמאות 44 ממוקם מעבר חציה לא מרומזר המופרד על ידי אי תנועה (להלן: "**מעבר החציה**").

4. באותה עת, תנאי הראות בכביש היו טובים, מזג האוויר נאה, אור יום, הכביש תקין, נקי, יבש והדרך הינה דרך עירונית בה מותרת הנסיעה במהירות 50 קמ"ש.

לפני הכניסה לכיכר, שדה הראיה 80 מ' לפחות.

מעבר החציה ממוקדם ביציאה מהכיכר וניתן להבחין בו בבירור ממרחק של לפחות 30 מ', כולל שני תמרורי 306 - תן זכות קדימה להולכי רגל החוצים.

עמוד 1

5. באותה שעה, החל מר ה' ב' ש' יליד 1934 (להלן: "**המנוח**"), לחצות את רחוב העצמאות במעבר החציה משמאל לימין בכיוון נסיעת הנאשם.
6. תוך כדי נסיעה באוטובוס, במהירות של כ- 16 קמ"ש הפנה הנאשם את מבטו אל נוסעת ששוחחה עימו, לא שם לב לדרך שלפניו, ופגע בעוצמה במנוח שנחבט והוטל לכביש, לאחר שהספיק לחצות כ- 3.6 מ' מרחב מעבר החציה (להלן: "**התאונה**").
7. כתוצאה מהתאונה, נפצע המנוח והובהל לבית החולים תל השומר, כשהוא מורדם ומונשם, סובל משברים רבים בעצמות הגולגולת ודימום תוך גולגולתי נרחב. כעבור מספר שעות, נפטר המנוח.
8. התאונה ומות המנוח, נגרמו כתוצאה ישירה מרשלנותו החמורה של הנאשם שהתבטאה במעשים ובמחדלים הבאים:
- א. הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות חמורה ובחוסר תשומת לב לחיי אדם.
- ב. למרות שדה הראיה של 80 מ' קדימה, שלא הופרע לא ראה הנאשם את הולך הרגל מגיע למעבר החציה.
- ג. הנאשם הסיר מבטו מן הדרך תוך כדי נסיעה באוטובוס, לא הבחין במנוח, עד סמוך לפגיעתו בו.
- ד. הנאשם נהג מבלי שנקט באמצעים הדרושים כדי למנוע סיכון או פגיעה במנוח, לא האט את האוטובוס, לפני מעבר החציה, בלם מאוחר מדי ולא אפשר למנוח להשלים את מעבר החציה בבטחה.

טיעוני התביעה:

לגירסת התביעה פגע הנאשם בערך החברתי המוגן והחשוב ביותר שהוא קדושת החיים, ולדבריה - בנהיגתו הרשלנית, המיט הנאשם אסון על המנוח ועל בני משפחתו. עבירות הרשלנות ככלל ועבירות הרשלנות בתחום התעבורה בפרט, נושאות אופי מיוחד והן כוללות מרכיב של מודעות הנאשם לסכנה בה הוא מעמיד את הציבור ולתוצאותיה ההרסניות. האשם נובע מדרישה נורמטיבית מצד החברה ומהטלת חובת זהירות שמטרתה להגן על בטחון הציבור ועל חיי אדם ולהרתיע נהגים מנהיגה רשלנית וחוסר תשומת לב העשויה לקפח חיי אדם.

מן הטעם הזה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, נפסק פעמים רבות כי יש לתת משקל ממשי לאינטרס הציבורי ולהרתעת הרבים, גם על חשבון משקלם של שיקולים אחרים, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם.

לגרסת המאשימה, הנאשם נהג ברמת רשלנות גבוהה, תנאי הדרך היו טובים, ראות טובה, שדה הראיה פתוח לחלוטין, ללא גורם חיצוני שהפריע לנהיגתו של הנאשם. הסיבה היחידה שהובילה לתאונה, היא התנהגותו של הנאשם בכך

שהסיט את מבטו מהדרך תוך כדי נסיעה באוטובוס. העובדה שהפגיעה במנוח הייתה על מעביר חציה, מקום מבטחו של הולך הרגל, מגבירה ומעצימה את דרגת הרשלנות.

מצופה מהנאשם שהינו נהג אוטובוס ציבורי לנהוג בתשומת לב מירבית, לנקוט במשנה זהירות ולהישיר מבטו לעבר הדרך ולגלות ערנות למתרחש בכביש.

העובדה שהמדובר בנהג אוטובוס שנוהג בקו של תחבורה ציבורית, הינה נסיבה נוספת לחומרא, מאחר ונהג מקצועי חב חובת זהירות מוגברת.

מתחם הענישה הראוי לדעת המאשימה נע בין 9 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר בפועל, ולגבי פסילת רישיון הנהיגה הוא נע בין 8 שנים ל- 20 שנה.

המאשימה סבורה שיש למקם את הנאשם באמצע המתחם.

טיעוני הנאשם:

ב"כ הנאשם העלה לעדות 2 עובדים מחברת קווים, המכירים את הנאשם מזה שנים: העד קרקו יעקב, העלה על נס את תכונותיו של הנאשם.

העד ציין כי הנוסעים הקבועים של הנאשם ובהם זקנים ונכים, תמיד חיכו לו. כך העיד גם העד פנקינסקי יצחק - שותפו של הנאשם.

כן העידה עורכת הדין מיכל לוין וגנר - כלתו של הנאשם, אשר ציינה את הנזק שנגרם למשפחה, אשר מאדם שהיה מלא שמחת חיים, נהיה צל של אדם, ואירוע זה ירדוף אותו כל חייו.

ב"כ הנאשם ציין כי המדובר במקרה גבולי, בין היעדר רשלנות לרשלנות מינימלית.

רשלנות הנאשם התבטאה ברגע אחד אשר הוא הסיט ראשו ימינה, כאשר נוסעת פנתה אליו, כאשר הוא למעשה לא דיבר איתה ואין אדם שני שפונים אליו ולא יסיט את הראש אינסטנקטיבית לעומתו.

זוהי רשלנות מזערית, כשכמעט כל נהג עלול להיכשל בה.

מדובר בנאשם אשר מחזיק ברישיון נהיגה מזה 50 שנה, נהג מקצועי שנוהג ללא דופי שהעבירה האחרונה שלו היא מלפני 9 שנים.

ב"כ הנאשם עותר כי יוטלו על הנאשם עבודות שירות בין 6-9 חודשים.

דין והכרעה:

לאחרונה שב וקבע ביהמ"ש העליון ברע"פ **2996/13 טטיאנה נייאזוב ואח' נ' מ"י**, כי בהעדר נסיבות חריגות, כאשר קופחו חיי אדם בנהיגה רשלנית, אין לשנות ממדיניות הענישה הנוהגת של הטלת מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון קובע כי אף חרף הנסיבות האישיות אין מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת:

"הם משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות, בראש וראשונה וברמה עילאית משפחת הקורבן שקופדו חייו בשל רשלנות, אליה נכמר הלב, אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם ... על כן התחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי".

(פיסקה כ"א לפס"ד)

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה. ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם לעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית נע בין 6 חודשי מאסר אשר יבוצעו בעבודות שרות ל - 3 שנות מאסר ובין פסילת רישיון בת 3 שנים לבין פסילה לשנים רבות לצד רכיבי ענישה נוספים הכל עפ"י הנסיבות.

הכללים המנחים באשר לעבירה של גרם מוות ברשלנות נקבעו במסגרת ע"פ **6755/09 ארז אלמוג נ' מ"י** לאמור:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקול הרתעה. השני, בד"כ הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופיה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

לנאשם יש תחושת בושה על עצם היותו מעורב בארוע בה קופחו חיי אדם.

בית המשפט העליון בפסיקה חוזרת ונשנית הורה להחמיר בענישה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות אך עם זאת ישנם פס"ד שהקלו עם נאשמים וגזרו ענישה הכוללת ריצוי מאסר בדרך של עבודות שרות בשל עבר תעבורתי שאינו מכביד או בשל נסיבות מיוחדות שהצדיקו זאת.

ראה בעניין זה רע"פ 548/05 מאירה לוי נ' מ"י. שם נקבע לאמור:

"המציאות מלמדת, כי פעמים רבות התרשלות רגעית או אי תשומת לב עשויה להסתיים באסון כבד ביותר. במקרים שכאלו, חרף העובדה כי ניתן לבסס בהם הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות ... ביהמ"ש בנסיבות חריגות ומיוחדות ביותר, להמנע מהשתת עונש מאסר בפועל ולהסתפק בעונש של פסילת רישיון לזמן ארוך ומאסר לריצוי בעבודות שירות". (ראה גם רע"פ 4732/02 סורפין - נ - מ.י.).

הלכה פסוקה היא שכל מקרה ומקרה יבחן לגופו.

רשלנות הנאשם היתה רשלנות רגעית וע"פ הנסיבות ניתן לסווגה כרשלנות בדרגה בינונית.

במכלול הנסיבות אינני מוצא כי האינטרס הציבורי במקרה זה הינו להטיל על הנאשם מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. מבחינת משפחת המנוח, אין עונש שיקל על כאבם על האובדן של יקירם בתאונה מיותרת.

בהתחשב בגילו של הנאשם, המנעותו מפלילים, הענישה העצמית והמעמסה הנפשית מחד ובהתחשב בחומרת נסיבות התאונה ותוצאותיה מאידך, נראה כי יש מקום להטיל עונש מאסר על הנאשם לתקופה אותה יוכל לרצות בדרך של עבודות שירות, כך יוכל הנאשם לתרום מכישוריו ולתת ביטוי לכוחותיו ובכך תהיה תרומה וכפרה לחברה.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נסיבותיו האישיות של הנאשם, קשייו בהתמודדות עם התאונה הטראומתית לה גרם, ומנגד חומרת העבירה, התוצאה הטרגית של אובדן חיי אדם, כאבה של משפחת המנוח, אני גוזר על הנאשם 9 חודשי מאסר אותם ירצה בדרך של עבודות שירות.

אני דוחה למתן גזר דין ולקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות ליום 16.03.20 שעה 09:30.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ז' אדר תש"פ, 03 מרץ 2020, במעמד הצדדים.